

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ РУСЕ 1965

СВЕЖО, ЖИЗНЕНО ИЗКУСТВО

Да се напълни със слушатели една голяма зала в неделя сутрин — и то след поредицата от осем ежевечерни блестящи концерти и спектакли — действително е много трудно. И когато тази пълна зала искрено и възторжено аплодира, човек се убеждава, че представителният Младежки симфоничен оркестър в Русе е обичан от русенци не само затова, че е тяхна свидна рожба, но и защото има отлични постижения. Сърдечният и топъл прием, който изкуството на младите русенски симфоници намира сред слушателите е най-хубавата „рецензия“ за неговите качества.

На своя концерт на 4 април в рамките на Мартенските музикални дни Младежкият симфоничен оркестър под диригентството на Стефан Вачев излезе с голяма и разнообразна програма. В първата пиеса — увертюрата „Ифигения в Авлида“ от Глук, оркестърът може да постигне убедително специфичната за тази творба атмосфера на възвишен размисъл, отсена с нюанси на сдържан трагизъм. В концертино за флейта от френската композиторка Сесил Шаминад шестнадесетгодишният солист Георги Спасов, член на ор-

кестъра и ученик от Средното музикално училище, направи силно впечатление със завидната си инструментална техника и музикален оркестърът, умело воден от диригента, успя да създаде необходимите предпоставки за изява на солиста, макар че на места го заглушаваше. Изпълнението на „Менчарски танц“ и „Ръчица“ от П. Стайнов и на „Народно веселие“ из сюитата от балета „Хайдушка песен“ на Ал. Райчев увлече слушателите със своята темпераментност и динамизъм. Втората част от програмата беше заета от две крупни творби — Симфония № 8

плина и чистота на интонацията. Целият колектив музицира с въздушевление и артистично вживяване, интерпретацията му налага на произведенията една подкупваща свежест и жизненост. Затова емоционалното въздействие върху слушателите е силно и не посредствено. Не трябва да се отминат без внимание и чудесните солисти на оркестъра от дървената духовна група.

Като оценявам високо достойнствата на Младежкия симфоничен оркестър, бих искал да споделя и някои лични впечатления и пожелания. Струва ми се, че при този много голям състав на

оркестъра и води до търсенето на външни ефекти. Често се долавяше и прекалено подчертаване на метричното начало. Недостатъчно убедителни бяха и редица темпови и динамични преходи, които нахвърляха общото изграждане на формата на творбите. Това са трудни проблеми, над чието разрешаване трябва да се работи системно и настоятелно.

Безспорно за издигането на оркестъра на сегашното му равнище, и то за съвсем кратко време, най-голяма заслуга има неговият диригент и основател Стефан Вачев. От цялата художествена продукция на оркестъра личи, че Вачев е вложил много способности и умение, че е работил с много амбиция и любов. Заслугата му нараства и от факта, че той е постигнал тези успехи, преодолявайки редица трудности от най-различно естество, главната от които е променчивостта на състава на оркестъра. Диригентската и оркестрово-педагогическа работа на Ст. Вачев заслужава признание и уважение, защото е дала плодотворни резултати. От него най-много зависи Младежкият симфоничен оркестър да продължи своето възходящо развитие и да гони все по-големи висини.

Е. Павлов

„Недовършена“ от Шуберт и сюитата „Музика на водата“ от Хендел. С тях диригентът и оркестърът показаха, че имат сили и възможности да разрешават и по-сложни проблеми на симфоничното изкуство. В „Недовършената“ симфония бяха доловени и предадени своеобразната лирична трагедийност на първата част и романтичната съзерцателност и тиха радост на втората, финална част. Четирите части от „Музика на водата“ бяха изсвирени с чувство за стил и присъщата на Хенделовото творчество благородна празничност и жизнелюбива сила. Изпълнението на тези творби, особено на „Музика на водата“, беше най-хубавото и значителното от постиженията на младите симфоници и техния диригент. В края на концерта, подканен от настойчивите ръкопляскания, оркестърът изпълни на бис с голямо проникновение „Ария“ от Бах.

Концертът потвърди, че Младежкият оркестър е вече станал симфоничен колектив в истинския смисъл на думата. Той притежава ансамбловост, има своя отличителна обща звучност, достигнал е удовлетворителна оркестрова техника, ритмична дисци-

плина, за сметка на звуковата маса се губи по отношение качеството на тона, на общата звучност, на интонацията, на прецизността в изработването на детайлите и най-вече на техническата подвизност. Може да се оспори и ползата от дублирането на дървените духови инструменти в известни епизоди. Художествено неоправдано е форсирането при силните динамики, което като че ли се превръща в увлечение на диригента и орке-